

ราชินี

แห่งดินแดน

มหัศจรรย์

"อย่าร้องไห้ไปเลย อลิศ"

ราชินีแห่งดินแดนมหัศจรรย์พุดปอบใจเด็กน้อย

อลิศยังคงสะอึกสะอื้น เธอไม่ได้ร้องไห้จริงจังนัก ซึ่งก็นับเป็นเรื่อง
ธรรมดาของเด็กผู้หญิงที่มักจะร้องไห้เวลาที่ไม่วู๊จะคิดต่อไปทางไหนดี

ราชินีแห่งดินแดนมหัศจรรย์บีบมือปอบใจ

"อลิศ เธอลองคิดดูสิว่าเธอนะน่ารักขนาดไหน"

เอ...น่ารักแล้วมันเกี่ยวอะไรกับความรู้อีกสินหวังของอลิศหนอ
คุณพระราชินีนี้ก็

อลิศยังคงสะอื้นอยู่

"เธอลองคิดดูว่าเธอเป็นเด็กผู้หญิงที่น่ารักขนาดไหน เธอลองคิดดู
ว่าเธอเดินทางมาไกลขนาดไหนแล้ว" ราชินีพุดค่อ "คิดดูสิว่าตอนนี้อากาศดี
แค่ไหน คิดดูว่าตอนนี้มันก็โมงแล้ว คิดอะไรก็ได้ แต่อย่าร้องไห้"

อลิศหัวเราะเบาๆ หัวเราะในขณะที่เธอกำลังร้องไห้อยู่

"คนเราห้ามการร้องไห้ด้วยการคิดถึงเรื่องอื่นๆ ได้ด้วยหรือเพคะ"

"ฉันทำอย่างนั้นบ่อยๆ" ราชีนีตอบยิ้มๆ "เธอก็รู้ไม่ใช่หรือ ว่าไม่มีใครทำอะไรสองอย่างพร้อมๆ กันได้ แต่เราสามารถทำและคิดคนละอย่างได้"

อลิศขมวดคิ้ว

"ไหนเธอลองเริ่มคิดถึงอายุตัวเองดูก็ได้ เธออายุเท่าไรจะเด็กน้อย"

"หนูอายุ 7 ขวบครึ่งพอดี" อลิศหยุดร้องไห้แล้ว เธอเพิ่งสังเกตเห็นวงหน้าอึ้งงงของราชีนีแห่งดินแดนมหัศจรรย์

ราชีนียิ้มตอบ "หนูไม่จำเป็นต้องพูดคำว่าพอดีหรอก ถึงอย่างไรฉันก็เชื่อจะว่าเธออายุ 7 ขวบครึ่ง ที่นี้ลองใหม่ หนูลองเชื่ออะไรอย่างอื่นดูบ้างลองใหม่ ตอนนี้ฉันอายุ 170 ปี 4 เดือน กับอีก 1 วัน"

อลิศยิ้มบ้าง "หนูไม่เชื่อหรอกเพคะ"

ราชีนียิ้มอีก "ทำไมล่ะ"

ถึงตอนนี้ถ้ามีใครเดินผ่านมาก็อาจจะแปลกใจที่เห็นคนสองคนกำลังยิ้มแฉ่งใส่กัน

"ทำไมหนูถึงไม่เชื่อจะ คราวนี้ลองใหม่ กลับตา หายใจลึกๆ นะ แล้วคิดใหม่ ฉันอายุเท่าไรจะ"

อลิศหัวเราะ "ไม่มีประโยชน์ที่จะพยายามคิดหรือหาคะ ไม่มีใครเชื่อเรื่องที่เป็นไปไม่ได้หรอก"

ราชีนีเอื้อมมือไปปิดปอยผมน้อยๆ ที่ตกมาปิดหน้าอลิศออก "บางทีอาจจะเพราะหนูยังไม่เคยฝึก"

"ฝึกอะไรเพคะ"

"ฝึกที่จะเชื่อใจ" ราชนีตอบ

"ฝึกที่จะเชื่อ...?"

"ใช่ ตอนที่ฉันอายุเท่าเธอ เท่าเธอเป๊ะเลยนะ ฉันฝึกเชื่อเรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้ทุกวันเลย บางทีนะ ก่อนที่จะกินอาหารเช้าเสร็จ ฉันก็ฝึกเชื่อเรื่องที่เป็น
ไปไม่ได้หมดไป 6-7 เรื่องแล้ว"

.....

ที่อ่านจบไปนั้นเป็นส่วนหนึ่งของนิทานเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่ตอนขึ้นต้นเรื่อง
และก็ไม่ใช่อ่านจบของเรื่อง มันเป็นแค่ช่วงสั้นๆช่วงหนึ่งในเรื่อง

นิทานเรื่องนี้เขียนขึ้นใน พ.ศ. 2414 โดย ลูอิส คาร์รอล นับปีก็
ร้อยกว่าปีมาแล้ว คนไทยรู้จักนิทานเรื่องนี้ในชื่อ 'อลิศในดินแดนมหัศจรรย์'
ในสายตาของผมแล้วนิทานเรื่องนี้ นับเป็นนิทานที่ไม่สมเหตุสมผลมากที่สุด
เรื่องหนึ่ง

โดยเฉพาะเมื่อเรามีอายุมากขึ้นเรื่อยๆ

นิทานทุกเรื่องในโลกนี้ไม่มีเรื่องใดสมเหตุสมผลเลย เรื่องที่เป็นไป
ไม่ได้เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาในนิทาน ถึงพูดได้ ไปไม่มีขา ม้าล่องหน
แต่นี่แหละคือเสน่ห์แห่งนิทาน ปรัชญาอันยิ่งใหญ่ที่ติดตัวมากับมนุษย์

**ตั้งแต่เกิด 'ความคิดที่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้หมด' และว่ากันว่าปรัชญา
ง่าย ๆ ข้อนี้มันจะค่อยๆเสื่อมสลายไป เมื่อใช้ชีวิตไปเรื่อยๆบนโลก**

ผมคิดถึงนิทานเรื่องนี้อีกครั้งในวันที่เริ่มมีผมสีขาวยุ่แทรกอยู่บนหัว
เริ่มคิดถึงราชินีอายุเกินร้อยปีพระองค์นั้น และก็เริ่มคิดถึงสาวน้อยอลิส ยิ่งใน
วันที่มีคนเขียนจดหมายมาถามผมว่า ทำอย่างไรเราจึงจะกล้าฝัน

ท่านหนึ่งถามผมหลังจากทักทายกันแถวสวนลุมฯ "ทำอย่างไรผมจึง
จะกล้าฝันที่จะแสดงงานศิลปะของตัวเองสักครั้ง"

ผมคิดถึงรอยยิ้มของราชินีที่ไม่ยอมแก่ แล้วก็บอกเขาว่า ใครเป็นคน
บอกเขาว่าเขาไม่กล้าฝัน ประโยคที่เขาพูดเมื่อก็คือความฝันแท้ๆ และก็เป็
ความฝันที่เป็นรูปเป็นร่างชัดเจนเสียด้วย

เห็นเหมือนผมไหมครับว่าความกล้าหะเขามีแล้ว แม้จะเป็นความกล้า
แบบกล้าๆกลัวๆ แต่ก็ถือว่าเป็นความกล้า เขาแค่ขาดอะไรไปอย่างหนึ่งเท่านั้น

ผมบอกเขาอีกว่า สิ่งที่เขาต้องทำหลังจากกล้าก็คือ เขาต้องเชื่อ
เขาต้องเห็นมัน เขาต้องเห็นภาพงานแสดงศิลปะของเขาอยู่ในหัวอย่างชัดที่สุด

"แล้วมันจะเป็นจริง" ราชินีองค์นั้นบอกกับทุกคน

ผมทำงานด้านนี้มาตั้งแต่ยังเรียนหนังสือ นับปิกี่น่าจะเกือบๆ 30 ปีแล้ว
มีผู้คนมากมายที่ผมเคยทำงานด้วย บางคนเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่าง เชื่อในคน
ทุกคน บางคนไม่เคยเชื่ออะไรเลยแม้แต่ตัวเอง บางคนเชื่อแต่ตัวเอง ไม่เคย

เชื่อในคนอื่น ในสมรภูมิแห่งความฝัน หลายคนถูกฝังอยู่ที่นั่น และอีกหลายคนได้เป็นวีรบุรุษที่เรารู้จัก

แล้วผมก็เริ่มถามคำถามซ้ำๆกับดินแดนมหัศจรรย์

เราห้ามการร้องไห้ด้วยการคิดถึงเรื่องอื่นๆได้จริงหรือ

เราสามารถคิดในแง่บวกและแง่ลบไปพร้อมๆกันได้จริงหรือ

เราจะกอดความฝันของเราไว้ตลอดชีวิตได้จริงหรือ

ฯลฯ

ในฐานะที่นิตยสาร a day ฉบับพิเศษ **100 ขวัญจิต (100 IDOLS)** เอรูปี่ยมแห่งของผมไปลง แล้วก็ขานนามผมว่า THE REALISTIC DREAMER ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจแจ่มแจ้งนักว่ามันแปลว่าอะไร ตอนแรกจะแปลเอาเองว่า **'จินตนาการสมจริง'** ซึ่งฟังดูแล้วก็น่าจะเป็นคำโฆษณาของโทรทัศน์สีมากกว่า แต่อยากจะเรียนตามตรงว่า การเรียกผมอย่างนั้นมันทำให้ผมรู้สึกสะเทือน

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ผมก็ขออนุญาตใช้โอกาสนี้ โอกาสที่ท่านบรรณาธิการนิตยสาร a day เชื้อเชิญผมให้มาเขียนประจำในหน้าสุดท้ายของนิตยสารฉบับนี้ ประเดิมการเขียนเรื่องแรกด้วยนิทานของเด็กน้อยยอลิส กับการสารภาพว่า ผมเป็นคนหนึ่งที่ไม่เคยฝึกคิดเรื่องที่ **'เป็นไปได้'** ให้ **'เป็นไปได้'** อย่างที่ราซินแห่งดินแดนมหัศจรรย์ฝึกและพยายามที่จะสอนอลิสเลย

ไม่เคยข้อมคิดหลังอาหารสามเวลาว่า ทุกอย่างเป็นไปได้ ไม่เคยต้อง
ท่องก่อนนอนว่า มันต้องเป็นไปได้ มันต้องเป็นไปได้

ค่ายความสัจจริง ผมคิดเพียงแค่นี้

"ในโลกนิทานหรือโลกจริงใบนี้ มันมีเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ด้วยหรือ"

ตลอดเวลา

ບູຖານ
ລ້ານ
ບຣຮັດ

เจ้าหญิง แสนโหล

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

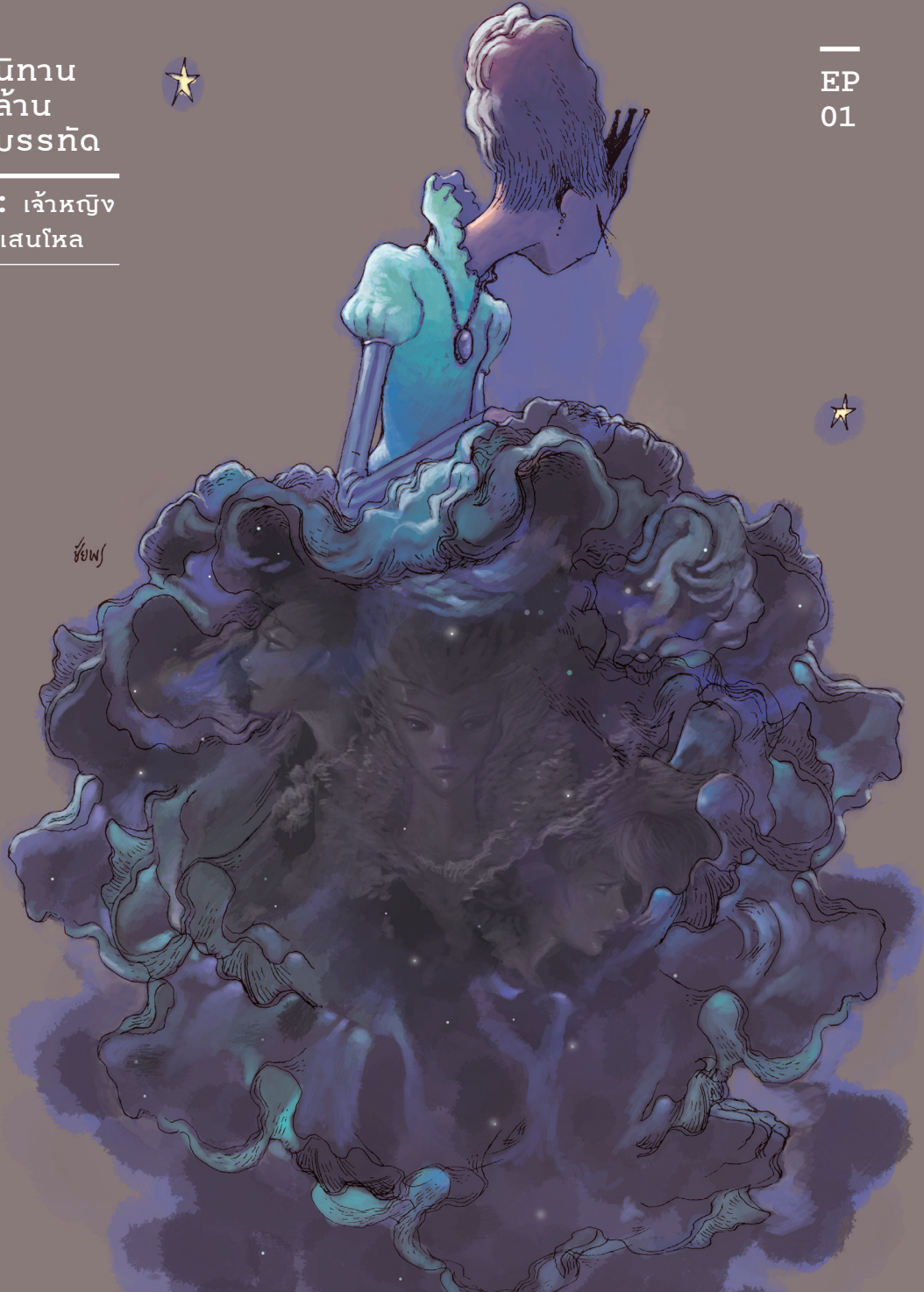

EP
01

: เจ้าหญิง
แสนโหด

ชัยฟ

กาลครั้งหนึ่ง ในยุคที่มีเจ้าหญิงเจ้าชายอยู่เต็มไปหมด
ยังมีเจ้าหญิงอยู่องค์หนึ่งชื่อ เจ้าหญิงแสนโหล
เจ้าหญิงมักตรัสเสมอว่า
ใบหน้าของพระองค์ไม่ค่อยแตกต่างอะไรกับเจ้าหญิงเมืองอื่นๆเลย

"ทำไมเจ้าหญิงต้องใส่กระโปรงบานและยาวอย่างนี้"
เจ้าหญิงมักตรัสอย่างนี้กับสาวใช้คนสนิท
"แล้วทำไมเจ้าหญิงต้องใส่มงกุฎด้วย"
ฉันไม่อยากเหมือนเจ้าหญิงคนอื่นๆเลย
ฉันอยากเป็นตัวของตัวเอง ฉันอยากเป็นเจ้าหญิงหนึ่งเดียว
ไม่อยากเป็นเจ้าหญิงแสนโหล
อย่าว่าแต่แสนโหลเลย โหลเดียวฉันก็ไม่อยากให้ใครรู้สีกว่าฉันเหมือน"

ดังนั้น เจ้าหญิงแสนโหลจึงสั่งให้สาวใช้คนสนิท
ไปสืบคว้าเจ้าหญิงเมืองอื่นๆเขาทำอะไรกันบ้าง

"องค์หญิงเพคะ" สาวใช้กลับมารายงาน
"เจ้าหญิงราพันเซลที่อยู่เมืองถัดไป
เป็นเจ้าหญิงที่มีผมดำยาวสลวยเพคะ"
"อ้อ เจ้าหญิงราพันเซลที่ปล่อยผมยาวลงมาจากหอคอย
เพื่อให้เจ้าชายปีนขึ้นไปใช่ไหม
คิละ ฉันไม่อยากเหมือนนางหรรอก
ฉันไม่อยากเป็นเจ้าหญิงแสนโหด ฉันไม่อยากเหมือนใคร"
พุดจบ เจ้าหญิงแสนโหดก็เอากรรไกรมาตัดผมอันยาวสลวยของเธอออก
สาวใช้เห็นดังนั้นก็ตกใจ
"ไม่ต้องตกใจ ไปสืบมาอีกว่าเจ้าหญิงองค์อื่นเขาทำอะไร"

สาวใช้กลับมาอีกครั้ง พร้อมรายงาน
"ถัดไปอีกสามเมืองเพคะ
ประชาชนเรียกขานเจ้าหญิงองค์นี้ว่า เจ้าหญิงนิทรา
ว่ากันว่านางหลับใหลเพื่อรอเจ้าชายมาจูมพิค"

"คิละ" เจ้าหญิงแสนโหลทำหน้าที่เช็ดเหมือนนางรำในละครหลังข่าว
"ถ้าอย่างนั้น ฉันจะไม่ยอมนอนหลับง่าย ๆ ฉันไม่อยากเหมือนนาง
เจ้าต้องคอยปลุกฉันนะ คราวใดที่ฉันเผลอนอนหลับ เจ้าต้องปลุกฉัน"

สาวใช้หายไปอีกหลายวัน
กลับมาคราวนี้สาวใช้มีเรื่องเจ้าหญิงเมืองอื่นมาเล่าให้ฟังถึงสามสี่เมือง
"เจ้าหญิงสโนว์ไวต์เธออยู่กับคนแคระทั้งเจ็ดเพคะ"

"จริงหรือ น่าเกลียดจังเลย"

เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวไปอยู่กับผู้ชายเยอะแยะได้อย่างไร"

เจ้าหญิงแสนโหลกล่าว

"แต่ในวังขององค์หญิง ก็มีทหารหนุ่มเต็มไปหมดนี่เพคะ" สาวใช้ทัก

เจ้าหญิงแสนโหลโบกมือเฉไฉ

"เอาน่า แล้วในวังของเรามีคนแคระไหมล่ะ"

"มีเพคะ แต่เป็นคนแคระผู้หญิง" สาวใช้ตอบ

"โล่มันออกจากวังไป ฉันไม่อยากให้ชื่อของฉัน
มีสร้อยคำท้ายเกี่ยวกับคนแคะทั้งนั้น ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย"

"แต่เขาเป็นแม่ครัวของเรานะเพคะ"

"โล่มันออกไป แล้วหาแม่ครัวใหม่
คราวนี้ห้ามเอาคนตัวเตี้ยมาอยู่ในครัวด้วย"
เจ้าหญิงแสนโหลเริ่มคันทุรัง

"แล้วเจ้าหญิงคนต่อไปที่เจ้าไปสืบมาละ"

"ข้ามภูเขาลูกนี้ไปเพคะ มีเจ้าหญิงชินเคเรลล่า
ก่อนจะอภิเษกสมรสครองคู่อย่างมีความสุขนิรันดร์
พระนางเคยทำงานบ้าน แล้วก็อยู่กับแม่เลี้ยงเพคะ"

สาวใช้เล่าอย่างละเอียด

"คิสิ ฉันไม่อยากทำงานบ้านอยู่แล้ว เอ...แล้วฉันมีแม่เลี้ยงใหม่"

เจ้าหญิงแสนโหลสนใจรายละเอียดไม่แพ้สาวใช้

"ไม่มีเพคะ" สาวใช้ตอบ

"อย่างนี้ก็แสดงว่าฉันไม่เหมือนยายนั้น" เจ้าหญิงแสนโหลคืใจ

"เพคะ แต่ถ้าเสด็จพ่อขององค์หญิงอภิเชษฐสมรสใหม่เมื่อไร

องค์หญิงก็จะมีแม่เลี้ยงทันที"

สาวใช้พูดสำเนียงคล้ายบาง นั่นคือออกไปทางยุ

"ไม่ยอม ฉันไม่อยากเหมือนเจ้าหญิงซินเคอเรลล่า

ฉันจะไม่ยอมให้เสด็จพ่ออภิเชษฐสมรสใหม่"

เจ้าหญิงแสนโหลทำหน้าที่ป็นปิ้ง

และเป็นหน้าป็นปิ้งแบบที่ได้รับการตรวจสอบจากสาวใช้แล้วว่า

ไม่เหมือนเจ้าหญิงองค์ไหนแน่ๆ

"แล้วเจ้าหญิงอีกเมืองหนึ่งล่ะ"

"หม่อมฉันลองข้ามแม่น้ำไปแล้วเพคะ

เมืองที่ฝั่งโน้น มีเจ้าหญิงรจนา พระชายาของเจ้าชายสังข์ทอง

เรื่องราวของพระนางโรแมนติกเหลือเกิน

พระนางทรงเสี้ยมมาลัยเลือกเจ้าชายเพคะ"

"ค่อให้โรแมนติกแค่ไหน ฉันก็ไม่ยอมเหมือน

จากนี้อย่าให้ฉันจับพวงมาลัยนะ"

ผ่านไปอีกหลายปี
เจ้าหญิงผมสั้นที่ชอบอดหลับอดนอนทั้งๆที่ไม่ได้ทำงานบ้านอะไร
แถมยังรังเกียจพวงมาลัยและคนแคะไปพร้อมๆกัน
ก็ยังคงให้สาวใช้ออกเดินทางไปทั่ว
เพื่อสืบคุเรื่องราวของเจ้าหญิงองค์อื่นๆ
แล้วก็นำมาเป็นข้อห้ามของตัวเอง

ยิ่งสืบเยอะ ข้อห้ามก็ยิ่งเยอะ

ทุกวันนี้ เจ้าหญิงแสนโหลได้เปลี่ยนชื่อใหม่ไปเป็นชื่ออื่นแล้ว
แต่คนทั่วไปก็ยังคงเรียกพระนางว่าเจ้าหญิงแสนโหล
เพราะทุกพฤติกรรมที่เจ้าหญิงพยายามปฏิบัติเสมอไม่ทำ
มันกลับทำให้ผู้คนพูดถึงเจ้าหญิงในเรื่องนั้น
และทุกครั้งที่ผู้คนพูดถึงเจ้าหญิงองค์อื่นๆ
ก็มักจะพูดถึงมาจนถึงเจ้าหญิงแสนโหลเสมอ

ตัวอย่างเช่น เมื่อพูดถึงเจ้าหญิงนิทรา
ผู้คนก็จะพูดต่อว่าแล้วก็มีเจ้าหญิงอีกองค์หนึ่ง
ที่คล้ายๆเจ้าหญิงนิทราแต่ไม่ค่อยยอมนอน
เมื่อพูดถึงเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ ก็จะพูดกันต่อว่า
ยังมีเจ้าหญิงที่เคยมีคนแคะอยู่ในวัง
แต่ตอนหลังรังเกียจคนแคะะ เป็นต้น
ไม่มีใครพูดว่าเจ้าหญิงแสนโหลมีเอกลักษณ์พิเศษอันใดเลย

ยิ่งอยากพิเศษ ยิ่งไม่พิเศษ

